De aller fleste mennesker kommer til den åndelige veien fulle av ego og med ønske om vinning i en eller annen form: Hva kan jeg få ut av dette? Og hva er denne læreren god for? Men bakom alle ego-kalkuleringene står en annen dør vidåpen.

Hva kan jeg tjene på dette? Er dette en god byttehandel, alt i alt?

Tap og vinning, frykt og håp, nytelse og smerte er alle mekanismer i egoets tjeneste og få tenker på at man før eller seinere må ta et oppgjør med disse mekanismene, alle disse vurderingene og kalkuleringene for å nå inn i den sonen som veien kan ta en inn i, nemlig den frie åpenheten.

Det jeg omtaler som egoet her er i seg selv frykten for åpenheten, den egoløse tilstanden. Egoet sloss for sin eksistens, det driver uroen og står bak rastløsheten og alle avsporingene, hele tankesvermen som oppstår når man leter etter ro og åpenhet.

Det kan godt være at et velutdannet og sofistikert ego også skaffer seg sofistikerte strategier for å overleve og gjennom det står i veien for åpenheten. Alle teoriene, de åndelige teknikkene og fine ferdigheter man har lært seg og erfaringene man har gjort seg kan vel føyer seg inn i egoets festningsverk. Det er denne sonen jeg søker, en åpen tilstand, der tankenes innhold ikke er i sentrum. Det jeg søker er altså noe annet enn en åpenhet om et tema, eller et tabu.

Men på vei mot den nærmest umulige muligheten, den utenkelige åpenheten, buklander jeg igjen og igjen i tankenes verden, i følelsenes mørke og i mønstrenes og og vanenes motstand. Gjør du?

Med igjen, med åpenheten det for øye setter jeg meg ned, setter meg i ro, lukker øynene og åpner sinnet. Slik begynner letingen etter denne åpenheten, den tilstanden der ikke tankene kommer løpende i planenes, følelsenes og kunnskapenes æren og fyller åpenheten.

Det er altså en naturlig tilstand eller sinnssone jeg søker, åpen og fri, og ikke det mangfoldige innholdet.

Jeg sitter stille på meditasjonsputen, med en oppmerksomhet støttet av vilje og interesse. Det er kanskje noe galt her allerede i utgangspunktet, men jeg fortsetter. Åpenheten er en sone før all begynnelse, etter all slutt. En tanke er begynnelsen på veien ut av sonen, når tanken dør, tar denne åpenheten til igjen.

Alt jeg registrerer utenfor denne åpne sonen tar meg ut av den om jeg følger tnakerekken. Da er åpenheten brutt, tomheten fyllt, Det er lett å lage tanker om til forstyrrelser, noe som skal bekjempes og unngås. For det kommer alltid en tanke. Og en tanke til. Å stoppe den indre kampen for å bli fri kan være et trinn på veien mot selve åpenheten og friheten.

Det er lett å ønske at stillheten skal vare og at denne vedvarende stillheten er stjerneveien til den vedvarende åpenheten, en tilstand uten forstyrrelser og irriterende avbrekk.

Hvordan erfares da en slik fri og åpen tilstand? Ikke det at jeg vet så mye om det ut fra egen erfaring. Om jeg visste hadde jeg ikke trengt å søke. Er det som å våkne fra en ukjent søvn til en ny våkenhet? Som å se et lys bli tent i det indre? Som å se en sol bryte gjennom de mentale tåkebankene? Meg ikke vite, men det jeg vet er at forståelsen av denne typen åpenhet trenger oppgradering.

Jeg prøver altså å finne veien. Jeg spenner av der jeg sitter. Jeg vet at jeg ikke skal bidra med noe. Kroppen er stille og i perioder er sinnet også stille.

Jeg kjenner det når viljen og entusiasmen tar slutt. Når tålmodigheten prøves, når kjedsomheten inntrer. Jeg kjenner disse vekslende fasene, dette skiftende tankeinnholdet.

Forskjellige livstemaer melder seg på.

Trivia-tanker veksler med søte illusjoner der jeg sitter. Noen tanker passerer som lyn og er borte, andre kommer i sneglefart og tar aldri slutt.

Når en tankekjede er over kan den neste tar til. Det er like godt å koble seg av disse tankerekkene med en gang jeg blir klar over dem. Da bryter de sammen som...som hva, som skumringens illusjoner, som hallusinasjoner, som konstruksjoner uten grunnmur i den åpne virkelighetens verden.

Når jeg har sittet stille en stund er det som om jeg blir oppmerksom på et surr i sinnet, et spinn av uro, noe som skapes av drivkrefter som er ukjente for meg. For det er ikke slik at når de aktive tankene stilner, så komme Nirvanas bulder, som Hamsun opplever på skjærgårdsøya.

Mens jeg sitter i stillheten og leter etter åpenheten, jobber min skyggeverden på spreng for å avskjære lyset, skape sine avsporinger og servere sine kalkuleringer på tapets og vinningenes konto .

Den øvelsen jeg er i gang med er å la de indre drivkreftene få spille seg ut som de er. Det er

ikke lett. For de ”forstyrrende” tankene som dukker opp går som regel i forsvar for det jeg liker eller i krig mot det jeg ikke liker eller ikke tåler. I blant er det meg selv. Tankene serverer sine partsinnlegg som en dialog i mitt eget indre.

I egoets tjeneste serverer dualismen kritikk og forsvar, forførelser og avsporinger. Ja, alt som ikler seg en tanke er en avsporing på veien mot åpenheten.

Å kjempe mot dem er som å kjempe mot havets bølger ved å forsøke å plaske dem til ro.

Jeg er altså i gang med i den vanskelige kunsten å la drivkrefter, som de fortrengte minnene og nevroseene, de nærmest automatiske refleksen og all paranoiaen få spille seg ut. Det er ikke ”spennende” eller ”oppløftende” slik retorikken helst skal være når man snakker om åndelige erfaringer i et forum som dette.

Snarere er det som en røff landing på en landingsstripe av det mørke, de motsigelser, de protesten og all den tvilen og motviljen som inngår i egoets forsvarsverker. Den buklandingen kan være begynnelsen.

Jeg får likevel et glimt av noe annet i det jeg lar det står til. Å la det stå til er det som gir frihet fra forventninger, fascinasjon og forførelse. Og forførelsens kraft er, som du sikkert vet en stor og virksom del av den alternative åndeligheten.

De fleste av oss er overveldet av for mange gode ideer og antatt nyttig informasjon. Vi er lammet av gode forslag, intelligente påstander, autoriteters bidrag, vitenskaplige fremskritt. Vi bombardres hele tiden. Det er for mye. Vi vet ikke hva vi skal velge og tro på.

Men en dag må man bare gi opp kalkuleringene og flinkheten, og tømme det hele ut for å lage litt åpent bevegelsesrom i det indre.

Det man først kan tro er et sammenbrudd kan vise seg å være ego-forsvaret som bryter samme.

Jeg/du vet at virkeligheten skapes gjennom flertallets konsensus. Den forståelsen er vanskelig å fordøye.

Det kan også være vanskelig nok å finne tid og rod til å fordøye dette, for det er alltid nok å henge fingrene i og mer enn nok for hjernevinningene å fatte i samtidens raskt skiftende nyhetsbilde, der å følge medkan bli som en nærmest heldagsbeskjefigelse. Men "å følge med" er egentlig å henge i halen på begivenhetene.

Du/jeg er bare en liten betydningsfull ubetydelighet, men så kan det skje at når en som du/jeg har buklandet på egen landsingsstripe, så kan oppstigningen ta til. Det er bare et enkeltiindivid som du/jeg som kan famle oss fram til første trinnet av en stige, den som fører opp til universes terskel, og den vidåpne døren .

Mer om den besværlige åpenheten følger seinere ...

ailo gaup